

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

21. června 2012*

„Článek 49 SFEU — Svoboda usazování — Veřejné zdraví — Lékárny — Vnitrostátní systém udělování povolení k provozování lékáren — Zřizování poboček — Rozdílné podmínky podle toho, zda se jedná o soukromé lékárny nebo o lékárnu Helsinské univerzity — Lékárna Helsinské univerzity, která má zvláštní povinnosti související s výukou farmacie a se zásobováním léčiv“

Ve věci C-84/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Korkein hallinto-oikeus (Finsko) ze dne 21. února 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 24. února 2011, v řízení zahájeném

Marjou-Liisou Susisalo,

Ollim Tuomaalou,

Merjou Ritala,

za přítomnosti:

Helsingin yliopiston apteekki,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis a T. von Danwitz (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. února 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M.-L. Susisalo, O. Tuomaalu a M. Ritala A. Kuusniemi-Laine, J. Väyrynenem a A. Laine, asianajajat,
- za Helsingin yliopiston apteekki K. Joenpolvi, asianajaja, a T. Kauti, lakimies,
- za finskou vládu H. Leppo a J. Heliskoskim, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: finština.

- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a P. A. Antunesem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi E. Paasivirtou a I. V. Rogalskim, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 49 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 2 Projednávaná žádost byla předložena v rámci sporu mezi M.-L. Susisalo, O. Tuomaalou a M. Ritala, na straně jedné, a Lääkealan turvallisuus- ja kehittämisskeskus (Střediskem pro bezpečnost a vývoj v oblasti léčiv, dále jen „FIMEA“) a Helsingin yliopiston apteekki (lékárnou Helsinské univerzity, dále jen „LHU“), na straně druhé, ve věci žádosti posledně uvedené přemístit jednu z jejích poboček do městské části Tammisto města Vantaa, jakož i v rámci sporu mezi M.-L. Susisalo a FIMEA ve věci žádosti M.-L. Susisalo o vydání povolení k otevření pobočky v téže městské části.

Právní rámec

- 3 Podle článku 38 zákona o léčivech (Lääkelaki), ve znění použitelném ve věcech v původních řízeních (dále jen „zákon o léčivech“), mohou být léčiva prodávána veřejnosti pouze v lékárnách ve smyslu článků 41 a 42 tohoto zákona, jakož i v pobočkách lékáren nebo na výdejních místech léčiv ve smyslu článku 52 téhož zákona. Podle článku 39 tohoto zákona musí být lékárny v daném státě rozmístěny pokud možno tak, aby mělo obyvatelstvo bezproblémový přístup k léčivům.
- 4 Podle článku 40 zákona o léčivech lze lékárnou provozovat na základě povolení vydaného pro danou obec nebo část obce ze strany Lääkelaitos (Úřadu pro léčiva).
- 5 Podle čl. 41 prvního pododstavce zákona o léčivech o zřízení nové lékárny v určité obci nebo části obce rozhoduje Lääkelaitos, pokud je to nutné k zajištění přístupu k léčivům, přičemž splnění této podmínky musí být vyhodnoceno na základě počtu obyvatel dotčené oblasti, již existujících lékárenských služeb a umístění jiných služeb v oblasti péče a zdraví. Rozhodnutí přijímá Lääkelaitos z vlastního podnětu nebo z podnětu obce. Lääkelaitos může rovněž rozhodnout o změně spádové oblasti lékárny a jejím přemístění do jiné části obce, pokud je to nutné k zajištění přístupu k lékárenským službám.
- 6 Podle čl. 42 prvního pododstavce zákona o léčivech je Helsinská univerzita oprávněna provozovat jednu lékárnou ve městě Helsinky a Kuopijská univerzita je oprávněna provozovat jednu lékárnou ve městě Kuopio. Kromě výdeje léků je posláním těchto lékáren zabezpečovat praktickou výuku pro studenty farmacie a provádět výzkum v oblasti zásobování léčivy. Podle návrhu zákona, na jehož základě byl přijat zákon o léčivech, je LHU povinna kromě výdeje léčiv plnit úkoly v oblasti vzdělávání a výzkumu, jakož i poskytovat specifické služby spojené s výrobou některých vzácných farmaceutických přípravků.
- 7 Podle čl. 43 prvního pododstavce zákona o léčivech lze povolení k provozování lékárny udělit příslušníkovi státu Evropského hospodářského prostoru, který je schváleným lékárníkem („proviisori“), vůči němuž nebylo vydáno rozhodnutí o úpadku, který nebyl prohlášen za nezpůsobilého k právním úkonům a jemuž nebyl ustanoven opatrovník. V případě více žadatelů se povolení podle druhého pododstavce tohoto článku udělí tomu z nich, kdo nejlépe celkově splňuje podmínky pro provozování lékárny.

- 8 Provozování poboček lékáren upravuje článek 52 zákona o léčivech, jehož první pododstavec stanoví, že taková pobočka může být zřízena v oblasti, kterou lze vzhledem k nízkému počtu obyvatel považovat za nesplňující podmínky nutné k provozování samostatné lékárny, ale v níž je umístění lékárny nutné k zajištění přístupu k léčivům. Pobočka lékárny může být zřízena z podnětu Lääkelaitos nebo obce. Lääkelaitos uděluje na žádost povolení lékárníkovi, který nejlépe splňuje podmínky k provozování takové pobočky s přihlédnutím k jejímu umístění a dalším provozním podmínkám. Lääkelaitos může jednomu lékárníkovi udělit povolení k provozování až tří poboček.
- 9 V souladu s čl. 52 třetím pododstavcem zákona o léčivech může Helsinská univerzita provozovat až šestnáct poboček, přičemž pro každou z nich musí Lääkelaitos vydat povolení.
- 10 Lääkelaitos byl ode dne 1. listopadu 2009 nahrazen FIMEA.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

- 11 Předběžné otázky vyvstaly v rámci dvou řízení o žádostech o zřízení poboček lékáren.
- 12 První řízení se týká žádosti LHU o přemístění jedné z jejích šestnácti poboček do městské části Tammisto města Vantaa. Lääkelaitos této žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 28. února 2008. Marja-Liisa Susisalo, O. Tuomaala a M. Ritala, lékárníci, podali proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost, která byla zamítnuta ze strany Helsingin hallinto-oikeus. Uvedení lékárníci podali k předkládajícímu soudu kasační opravný prostředek.
- 13 Druhé řízení se týká žádosti M.-L. Susisalo o zřízení pobočky lékárny rovněž v městské části Tammisto města Vantaa, přičemž tato žádost byla ze strany Lääkelaitos zamítnuta rozhodnutím ze dne 23. června 2008. Žaloba na neplatnost proti tomuto rozhodnutí byla ze strany Helsingin hallinto-oikeus zamítnuta, a M.-L. Susisalo proto podala k předkládajícímu soudu kasační opravný prostředek.
- 14 Jelikož měl Korkein hallinto-oikeus za to, že vyřešení sporů, které mu byly předloženy, závisí na výkladu unijního práva, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 49 SFEU, který se týká svobody usazování ve smyslu unijního práva, vykládán v tom smyslu, že brání použití ustanovení zákona o léčivech týkajících se systému udělování povolení k provozování lékáren, jelikož se podmínky pro zřizování poboček [LHU] od podmínek pro zřizování poboček soukromých lékáren liší v následujících aspektech:

a) Pobočka soukromé lékárny může být na základě povolení, které bylo uděleno [ze strany FIMEA] podle čl. 52 prvního pododstavce zákona o léčivech, zřízena v oblasti, která vzhledem k nízkému počtu obyvatel nesplňuje minimální podmínky nutné k provozování samostatné lékárny, ale v níž je umístění lékárny nutné k zajištění přístupu k léčivům; soukromý lékárník může na základě povolení uděleného zvláště pro každou pobočku provozovat až tři pobočky. Pobočka [LHU] může být naproti tomu zřízena na základě povolení uděleného FIMEA zvláště pro každou pobočku podle čl. 52 třetího pododstavce zákona o léčivech, přičemž vnitrostátní zákony či jiné právní předpisy neupravují žádné omezení posuzovací pravomoci při vydávání tohoto povolení kromě omezení počtu poboček [LHU] na šestnáct.

b) FIMEA musí za účelem určení místa zřízení pobočky soukromé lékárny přihlédnout k umístění lékárny. Pro umístění poboček [LHU], které byly zřízeny na různých místech ve Finsku, obdobné pravidlo neexistuje.

2) Pro případ, že by měl Soudní dvůr s ohledem na odpovědi na předcházející otázky za to, že článek 49 SFEU brání systému udělování povolení k provozování poboček platnému pro [LHU], klade Korkein hallinto-oikeus rovněž následující předběžné otázky:

a) Lze omezení svobody usazování na základě systému udělování povolení k provozování poboček [LHU] odůvodnit naléhavými důvody obecného zájmu, které vyplývají jako nezbytné a přiměřené ze zvláštních úkolů zajišťovaných [LHU] v souvislosti s výukou farmacie a se zásobováním léčivy, přihlédne-li se ke skutečnosti, že pobočkám této lékárny není svěřen žádný obdobný zvláštní úkol?

b) Vyplývá z výše uvedených zvláštních úkolů svěřených zákonem [LHU], že tuto lékárnu lze považovat za podnik pověřený poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU, a pokud ano, umožňuje uvedené ustanovení Smlouvy o FEU odchýlit se ve vztahu k pobočkám [LHU] od požadavků týkajících se vydávání předchozího povolení správními orgány vyplývajících z judikatury Soudního dvora a z článku 49 SFEU, přihlédne-li se ke skutečnosti, že pobočkám [LHU] není svěřen žádný odpovídající zvláštní úkol?“

K pravomoci Soudního dvora

- 15 LHU zpochybňuje pravomoc Soudního dvora odpovědět na položené otázky, zejména z důvodu, že spory v původních řízeních nezahrnují žádné přeshraniční prvky.
- 16 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když je vzhledem k rozdělení pravomocí v rámci řízení o předběžné otázce k tomu, aby vymezil předmět otázek, které zamýšlí podat Soudnímu dvoru, příslušný pouze vnitrostátní soud, přísluší za výjimečných okolností Soudnímu dvoru, aby za účelem ověření své vlastní pravomoci přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, Sb. rozh. s. I-11063, bod 39).
- 17 Tak je tomu zejména tehdy, jestliže problém předložený Soudnímu dvoru je čistě hypotetický nebo jestliže výklad unijního pravidla požadovaný vnitrostátním soudem nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení. Soudní dvůr tak nemá pravomoc odpovědět na položenou otázku, pokud je zjevné, že ustanovení unijního práva, které má být předmětem výkladu Soudního dvora, nelze použít (rozsudek ze dne 1. října 2009, Woningstichting Sint Servatius, C-567/07, Sb. rozh. s. I-9021, bod 43 a citovaná judikatura).
- 18 Podle ustálené judikatury se ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti svobody usazování nepoužijí na danou situaci, pokud se všechny její prvky nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. října 1990, Nino a další, C-54/88, C-91/88 a C-14/89, Recueil, s. I-3537, bod 11; ze dne 30. listopadu 1995, Esso Española, C-134/94, Recueil, s. I-4223, bod 17, jakož i ze dne 17. července 2008, Komise v. Francie, C-389/05, Sb. rozh. s. I-5397, bod 49).
- 19 Z předkládacího rozhodnutí, jakož i z písemných vyjádření předložených Soudnímu dvoru vyplývá, že všechny prvky sporů v původních řízeních se nacházejí ve Finsku. Jeví se tedy, že v těchto sporech nejde o výkon práva usazování zakotveného v článku 49 SFEU.
- 20 Nicméně i v takové čistě vnitrostátní situaci, jako je situace dotčená v původních řízeních, může být odpověď pro předkládající soud přesto užitečná, zejména kdyby mu vnitrostátní právo v takových řízeních, jako jsou původní řízení, ukládalo, aby byla finskému státnímu příslušníku přiznána stejná práva, jako jsou práva, která by v téže situaci vyplývala z unijního práva pro státního příslušníka jiného členského státu (viz rozsudky ze dne 1. června 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez, C-570/07 a C-571/07, Sb. rozh. s. I-4629, bod 39; ze dne 1. července 2010, Sbarigia, C-393/08, Sb. rozh. s. I-6333, bod 23, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Omalet, C-245/09, Sb. rozh. s. I-13771, bod 15).

- 21 Na jednání přitom zástupce navrhovatelů v původních řízeních uvedl, že ve finském správním právu existují pravidla zajišťující, že finští státní příslušníci nebudou předmětem obrácené diskriminace. Za těchto podmínek není zjevné, že by se požadovaný výklad unijního práva nemohl pro předkládající soud ukázat jako užitečný.
- 22 Soudní dvůr má tudíž pravomoc odpovědět na předběžné otázky.

K předběžným otázkám

- 23 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda musí být článek 49 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, která stanoví odlišný systém udělování povolení k provozování poboček lékáren pro LHU a pro soukromé lékárny.
- 24 Tyto otázky se týkají lékárníků, kteří nesouhlasí s přemístěním jedné z poboček LHU a tvrdí, že vnitrostátní právní úprava je neslučitelná s unijním právem, jelikož stanoví příznivější podmínky pro provozování poboček LHU než pro provozování poboček soukromých lékáren. Omezení stanovená zákonem o léčivech, pokud jde o provozování poboček soukromé lékárny, jsou sice podle nich jako taková odůvodněná. Cíl zákona o léčivech nicméně nevyžaduje, aby LHU mohla vlastnit šestnáct poboček, jelikož veškeré její specifické úkoly vymezené v článku 42 tohoto zákona mohou být stejně tak plněny třemi pobočkami.
- 25 Položené otázky se tedy týkají nikoli skutečnosti, zda článek 49 SFEU brání vnitrostátní právní úpravě týkající se provozování poboček soukromých lékáren, ale skutečnosti, zda uvedené ustanovení brání tomu, aby tato právní úprava stanovila ve vztahu k LHU zvláštní systém udělování povolení k provozování poboček lékáren, který je příznivější než systém, který se použije ve vztahu k soukromým lékárnám.

Úvodní poznámky

- 26 Za účelem zodpovězení položených otázek je třeba připomenout, že podle čl. 168 odst. 7 SFEU, tak jak byl upřesněn judikaturou Soudního dvora, nezasahuje unijní právo do pravomoci členských států uspořádat své systémy sociálního zabezpečení a přijmout zejména předpisy určené k organizaci takových zdravotnických služeb, jako jsou lékárny (výše uvedený rozsudek Blanco Pérez a Chao Gómez, bod 43 a citovaná judikatura).
- 27 V rámci výkonu této pravomoci však členské státy musí dodržovat unijní právo, a zejména ustanovení Smlouvy týkající se základních svobod, včetně svobody usazování. Uvedená ustanovení členským státům zakazují zavádět nebo ponechat v platnosti neodůvodněná omezení výkonu těchto svobod v oblasti zdravotní péče (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. května 2009, Apothekerkammer des Saarlandes a další, C-171/07 a C-172/07, Sb. rozh. s. I-4171, bod 18; ze dne 14. října 2010, van Delft a další, C-345/09, Sb. rozh. s. I-9879, bod 84, jakož i ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Francie, C-89/09, Sb. rozh. s. I-12941, bod 41).
- 28 Při posuzování toho, zda byla tato povinnost dodržena, musí být zohledněna skutečnost, že zdraví a život člověka zaujímají první místo mezi statky a zájmy chráněnými Smlouvou a že členským státům přísluší rozhodnout o úrovni, na které zamýšlí zajistit ochranu veřejného zdraví, a o způsobu, jímž má být této úrovni dosaženo. Vzhledem k tomu, že se tato úroveň může v jednotlivých členských státech lišit, je třeba členským státům přiznat prostor pro uvážení (rozsudky ze dne 19. května 2009, Komise v. Itálie, C-531/06, Sb. rozh. s. I-4103, bod 36, jakož i výše uvedený rozsudek Blanco Pérez a Chao Gómez, bod 44 a citovaná judikatura).
- 29 Žádné ustanovení unijního práva mimoto nestanoví pravidla týkající se přístupu k činnostem v oblasti farmacie, jejichž cílem je stanovit podmínky, za nichž mohou být na území členských států zřizovány nové lékárny a jejich případné pobočky (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Blanco Pérez a Chao Gómez, bod 45).

- 30 V důsledku toho je třeba na základě výše uvedených kritérií přezkoumat, zda právní úprava dotčená v původních řízeních představuje omezení ve smyslu článku 49 SFEU, když pro LHU stanoví příznivější úpravu provozování poboček lékáren než pro soukromé lékárny.

K existenci omezení svobody usazování

- 31 Článek 49 SFEU ukládá odstranění omezení svobody usazování. Cílem ustanovení Smlouvy týkajících se svobody usazování je podle jejich znění zajistit právo na národní zacházení v hostitelském členském státě. Navíc podle ustálené judikatury brání článek 49 SFEU veškerým vnitrostátním opatřením, která i když se použijí bez rozdílu na základě státní příslušnosti, mohou bránit příslušníkům Unie ve výkonu svobody usazování zaručené Smlouvou nebo jej činit méně atraktivním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, Sb. rozh. s. I-12273, body 35 a 36).
- 32 Pokud jde o otázku, zda právní úprava dotčená v původních řízeních představuje diskriminaci, je třeba uvést, že uvedená právní úprava se týká bez rozdílu všech státních příslušníků, ať již finských či jiných členských států, kteří hodlají jako soukromí lékárníci zřídit na finském území pobočku. V důsledku toho nezakládá diskriminaci ve smyslu článku 49 SFEU.
- 33 Je však třeba uvést, že podle uvedené právní úpravy mohou soukromí lékárníci na území daného členského státu otevřít jen tři pobočky, přičemž vydání povolení k jejich provozování je ostatně podmíněno nedostatečným počtem obyvatel v dotčené zeměpisné oblasti, který neodůvodňuje existenci samostatné lékárny, ale vykazuje potřebu zásobování léčivy vyžadující existenci pobočky lékárny, zatímco LHU je naproti tomu oprávněna mít šestnáct poboček nezávisle na počtu obyvatel v dotčené oblasti.
- 34 Je nutno konstatovat, že systém příznivějšího zacházení s LHU, pokud jde o přípustný počet poboček, jakož i o podmínky udělování povolení k jejich provozování, může soukromého lékárníka připravit o právo zřídit pobočku v jedné z šestnácti zeměpisných oblastí, v nichž zřídila pobočku LHU, což může učinit výkon činností soukromých lékárníků z jiných členských států prostřednictvím stále provozovny na finském území méně přitažlivým. Skutečnost, že tento systém příznivějšího zacházení má omezující účinky jak ve vztahu k příslušníkům dotčeného členského státu, tak i příslušníkům jiných členských států, nemůže být důvodem pro vyloučení tohoto systému příznivějšího zacházení z působnosti článku 49 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 1991, *Komise v. Nizozemsko*, C-353/89, Recueil, s. I-4069, body 24 a 25).
- 35 V důsledku toho taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, představuje omezení svobody usazování ve smyslu článku 49 SFEU.

K odůvodnění omezení svobody usazování

- 36 Podle ustálené judikatury mohou být omezení svobody usazování, která se použijí bez diskriminace na základě státní příslušnosti, odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu pod podmínkou, že jsou způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a že nepřekračují meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (výše uvedený rozsudek *Blanco Pérez a Chao Gómez*, bod 61).
- 37 Z ustanovení čl. 52 odst. 1 SFEU rovněž vyplývá, že ochrana veřejného zdraví může odůvodnit omezení svobody usazování. Taková omezení mohou být konkrétně odůvodněna cílem spočívajícím v zajištění spolehlivého a kvalitního zásobování obyvatelstva léčivy. Význam uvedeného cíle je potvrzen ustanoveními čl. 168 odst. 1 SFEU a článku 35 Listiny základních práv Evropské unie, podle nichž je při vymezení a provádění všech politik a činností Evropské unie zejména zajištěn vysoký stupeň ochrany lidského zdraví (viz výše uvedený rozsudek *Blanco Pérez a Chao Gómez*, body 63 až 65).

- 38 V projednávaném případě je nesporné, že LHU stejně jako soukromé lékárny prodává léčiva veřejnosti. Předkládající soud, finská vláda, jakož i LHU však uvedly, že LHU je na základě zákona o léčivech povinna plnit specifické úkoly související se vzděláváním studentů farmacie a s výzkumem v oblasti zásobování léčivy, jakož i zajišťovat specifické služby spojené s výrobou některých vzácných farmaceutických přípravků, zatímco soukromým lékárnám není taková zákonná povinnost uložena.
- 39 Finská vláda v tomto ohledu poukázala na to, že LHU hraje z důvodu zvláštních úkolů, které jsou jí svěřeny zákonem, zásadní úlohu při zajišťování spolehlivého a kvalitního zásobování obyvatelstva léčivy, což je cílem zákona o léčivech.
- 40 V tomto kontextu je třeba podotknout, že pravomoc členských států přijmout předpisy za účelem organizace takových zdravotnických služeb, jako jsou lékárny, a rozhodnout jak o úrovni ochrany veřejného zdraví, tak i o způsobu, jímž má být této úrovně dosaženo, zmíněná v bodech 26 až 28 tohoto rozsudku znamená, že členské státy jsou oprávněny zajišťovat ochranu veřejného zdraví uložením specifických úkolů jedné nebo více lékárnám.
- 41 Jak zdůraznila Komise, úkoly LHU týkající se odborného vzdělávání a výzkumu v oblasti farmacie, jakož i výroby vzácných farmaceutických přípravků spadají pod ochranu veřejného zdraví.
- 42 Z předcházejícího vyplývá, že vzhledem k cíli sledovanému zákonem o léčivech spočívajícím v zajištění určité úrovně ochrany veřejného zdraví uložením povinností prostřednictvím zákona se systém příznivějšího zacházení, pokud jde o podmínky provozování poboček na území dotčeného členského státu, který vnitrostátní právní úprava dotčená v původních řízeních vyhrazuje LHU, ukazuje jako nezbytný, nakolik se pobočky LHU skutečně podílejí na plnění specifických úkolů souvisejících se vzděláváním studentů farmacie, s výzkumem v oblasti zásobování léčivy, jakož i s výrobou vzácných farmaceutických přípravků, které jsou LHU uloženy, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 43 Okolnost, že – jak uvedli zejména navrhovatelé v původních řízeních – se soukromé lékárny v praxi rovněž podílí na vzdělávání studentů, kterým nabízejí studijní praxi, nemůže na tomto posouzení nic změnit. Soukromé lékárny na rozdíl od LHU nabízejí studentům místa za účelem výkonu studijní praxe fakultativně a mohou tak činit v souladu s vlastními zájmy. Vzdělávání studentů představuje navíc jen jeden z úkolů uložených LHU.
- 44 Na položené otázky je tudíž třeba odpovědět, že článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, která pro LHU stanoví zvláštní systém udělování povolení k provozování poboček lékáren, který je příznivější než systém vztahující se na soukromé lékárny, nakolik se pobočky LHU skutečně podílejí na plnění specifických úkolů souvisejících se vzděláváním studentů farmacie, s výzkumem v oblasti zásobování léčivy, jakož i s výrobou vzácných farmaceutických přípravků, které jsou LHU svěřeny vnitrostátním právem, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.

K nákladům řízení

- 45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, která pro Helsingin yliopiston apteekki stanoví zvláštní systém udělování povolení k provozování poboček lékáren, který je příznivější než systém vztahující se na soukromé lékárny, nakolik se pobočky Helsingin yliopiston apteekki skutečně podílejí na plnění specifických úkolů souvisejících se vzděláváním studentů farmacie, s výzkumem v oblasti zásobování léčivy, jakož i s výrobou vzácných farmaceutických přípravků, které jsou Helsingin yliopiston apteekki svěřeny vnitrostátním právem, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.

Podpisy.